

**TANEC
NA SOPCE**

PETR HEJLŠA

BROKILON

Petr Heteša

TANEC NA SOPCE

Copyright © 2024 by Petr Heteša

Cover © 2024 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-569-4

ISBN PDF: 978-80-7456-570-0

ISBN ePub: 978-80-7456-571-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-572-4

Petr Heteša

Tanec na sopce

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom
Universalchymie
Necrobox
Tanec na sopce

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Dokonalý plán

1.

Sjížděli jsme po poměrně strmé spirálové rampě někam hluboko do pekla a po pátém okruhu už se mi z toho točila hlava.

„Ještě tři kola,“ poznamenal Mark za volantem, když si všiml mého otráveného výrazu.

„Se snad pobleju,“ zavrčel jsem odevzdaně a zavřel oči, abych nemusel sledovat tu točící se betonovou stěnu před čelním sklem.

Fairmountská spalovna s belgickou technologií Keppel Seghers dokáže spálit tři miliony tun odpadu ročně (což je půlka produkce Baltimoru), takže ti dva, co nám leží vzadu, pro ni budou jako plankton pro žraloka. Jenom ta její poloha je na nic. Utopená na minus druhém levelu města, nad kterým jich je dalších šest, takže se její komíny musí prokousávat pěti sty čtyřiceti metry betonu, tvrzeného skla, uhlíkových kompozit, manganové oceli a ušlechtilými slitinami, aby se dostaly až ke slunci a pochlubily se mu svým horkým dechem.

Konečně jsme byli až dole. Vzhledem k tomu, že mi Elliot zařídil VIP kartu Technických služeb, všechny závory a blokační posuvné stěny se před námi otevíraly, jakmile nás jejich čidla spatřila. U bunkrů na navázení odpadů stály dvě svozové obludy Volvo, do kterých by se naše fordovská dodávka vešla dvacetkrát, a Mark byl v koncích, protože nevěděl, co teď. Proto jsem s ním jel já, který to vědět měl, ale byl jsem na tom stejně. Mark to zapíchl u obřího rozvaděče, a ještě než ke mně stačil otočit hlavu a zeptat se, co dál, vystoupil jsem z vozu. To už se k nám hrnul spalovací manažer nebo někdo takový, protože u krku mu z temně zelených montérek Technických služeb města vyčnívala vázanka, takže určitě vyšší funkce než obyčejný přihrnovač sraček do pece. Vypadal dost nervózně.

„Vy jste ti od paní Hodgesové?“

Přikývl jsem a doufal, že se Jody jmenuje Hodgesová.

„Speciální domovní odpad?“ hlesl.

Zopakoval jsem přikývnutí.

„S tím musíte dozadu.“

S rukama v kapsách jsem na něj jen zíral a nic neříkal. Jeho informace měla stejnou hodnotu, jako kdyby mi řekl, že je máme složit na Marsu ke třetímu kráteru. Asi to pochopil.

„Sednu si k vám do auta a navedu vás.“

„Jo,“ zavrčel jsem, vlezl zpátky do vozu a přimáčkl se na Marka, aby se tam vešel i spalovací manažer.

Jenom jsem doufal, že nebudeme zase klesat po zasraných spirálách o deset podlaží níž. Ovzduší tu mělo příchut' kočičího hřbitova v tlejícím pralese, což žaludku taky nepřidá.

„Vemte to doprava kolem těch přesuvných roštů a u vibračních sít odbočte zase doprava. Pak objedete magnetickou separaci a...“

Byl to fakt debil.

2.

Nechal nás je vyložit na roštový pohyblivý pás u fluidních kotlů a otřel si zpocené čelo. Jestli byl před chvílí nervózní, teď byl přímo vyděšený, když viděl, že obě těla mají na sobě policejní uniformu a jedna velkou díru v hlavě, druhá dole pod krkem. Měli ji mít v hlavě oba, ale ten druhý se mi blbě pohnul.

Zkorumpovaná policie. Vlastně i tahle služba, poskytnutá Elliotem Oscaru Menvillemu, policejnímu řediteli druhého okrsku, byla úplatek. On sám byl zkorumpovaný stejně jako tihle dva, co teď pomalu odjížděli do spalovací pece, aby se prohráli v tisícistupňovém žáru a pak se vydali na půlkilometrovou poslední cestu touhle bláznivou městskou strukturou nahoru a naposledy se přivítali se sluncem (pokud nebude zataženo).

Ti dva byli zkorumpovaní stejně jako jejich šéf, ale tak nějak přestali vnímat míru, co tohle město ještě unese (a že toho unese hodně). Takže když začali chtít čím dál víc, a nakonec i holčičky, začal se cítit v ohrožení i jejich šéf. Požádal Elliota a ten požádal mě.

Udělal jsem to v baru *Black End*, přímo v centru, na Lafayette Street, kam si přišli pro obvyklé výpalné. Byla to čistá chirurgická práce. Kromě jednoho mozku, který jsem vystřelil z hlavy, a jedné míchy vystřelené z krční páteře jsem poškodil už jen látkovou tapetu s barokním vzorem za nimi, což byla stejně čínská napodobenina. Potom Mark nacouval s dodávkou až k baru a velení druhého okrsku policie bylo tak vstřícné, že nám na chvíli odpojili kamery před barem. V civilizované části světa snad neexistuje zkorumpovanější město.

3.

V metru jsem se musel prodrat holografickým šílenstvím zdravé výživy Long Life, v rychlovýtahu vstřebat oživlé krabice pracích prášků a na jednom z eskalátorů se vyhnout žlutému vodopádu propagujícímu lék na prostatu. Taxikář byl Číňan s copánkem vzadu a kozí bradkou vpředu, a kam chci jet, pochopil až potom, co jsem mu West Mulberry sám naťukal do navigace. Popřál mi krásného a šťastného dne v roce husy a vyjel do osmiproudé řeky ostatních elektromobilů druhého levelu, který je jako jediný určený pro horizontální dopravu.

Na vertikálním terminálu West Mulberry jsme byli za deset minut. Co se týká střechy, je nejrychlejší. Kasino *Imperial* se tyčí právě až na střeše čtvrtého levelu, na Madison Street v luxusní krystalické struktuře, v níž nevíte, jestli jste ve skutečné realitě, nebo ve virtuální. Šlehačka na dortu, jehož spodní patra už postupem času chytají plíseň a uhnívají, což ovšem nikoho ze čtvrtého nijak nevzrušuje.

Ze šedesáti velkoobjemových výtahů kmitajících v trsu chromopolymerových tubusů je vyčleněno osm expresních, které jezdí bez zastávky až nahoru. Moje volba. Nechtěl jsem se nechat ubíjet další půlhodinou agresivních stupidních reklam. *Imperial* patří Elliotu Allanovi (stejně jako dalších šest kasin) a já jsem jedním z těch, koho má jeho mzdová účetní na výplatní listině. Samozřejmě ne tak vysoko jako městské radní, šéfy policie, bankéře nebo ministry. Úplná nula ale taky nejsem. Mám zlatou kartu do všech jeho heren. Využívám v nich ale akorát bary a někdy možná holky. Nikdy nehraju. Rulety řízené umělou inteligencí jsou svině, jak mě upozornil sám Elliot.

Přešel jsem po skleněné lávce zavěšené na aramidových vláknech nad bazénem bílých žraloků a bezpečnostní systém

mě identifikoval jako Rafaela Polanczyka se správnou biomechanikou, ksichtem a strukturou oční duhovky. Pustil mě do chodby obložené modrošedým sopečným perlitem postříkaným jemnými šupinkami aragonitu. Na podlaze byl hustý koberec v granátově červené barvě.

Největší zdržení bývá vždycky u bezpečnostního rámu s elektronovým destabilizátorem, který mě štve nejvíc. Je proti falešným hráčům narvaným implantovanou elektronikou. Myslí si, že tak oblafnou tu svinskou inteligenci kasina. A možná by i oblafli, kdyby se dostali dovnitř. Bohužel já jsem taky částečně narvaný elektronikou (pozůstatek z doby, kdy jsem ještě byl na druhé straně), takže mě rám vždycky zkoumal asi dvě minuty (během kterých jsem neměl jistotu, že mě neodstřelí automat pod stropem), než mu AI oznámila, že jsem sice nebezpečný, ale na té správné straně. Na jejich.

Jodyina kancelář je na konci třetího podlaží. Je rohová a přes dvě prosklené stěny táhnoucí se od podlahy ke stropu je vidět nejenom východní polovina města, ale i Atlantik. Naprosto boží pohled. Jody si říká „projektová a produkční manažerka“ a v podstatě je výkonnou ředitelkou mimobyznysových aktivit, což představuje předcházení potenciálním rizikům a hašení požárů v případech, kdy jim předejít nešlo. Věk kolem čtyřicítky (možná víc, bioreplikátory mlží), středně dlouhé kaštanové vlasy po ramena, hnědé oči, připomínající aragonit, včetně toho charakteristického světlého žihání. Trochu špičatější nos, sportovní postava s téměř ideálními proporcemi.

„Rafe!“ vyštěkla, když mě uviděla ve dveřích, a podepřela si pravou rukou hlavu s odevzdaným pohledem učitelky, která vidí nevladatelné dítě. „Kde do prdele seš? Sháním tě už dvě hodiny. Co máš sakra s mobilem?“

Posadil jsem se do křesílka pod kaktusopalmu (jo, i takové kraviny tohle město produkuje) a přehodil si nohu přes nohu.

„Při plnění některých tvých nestandardních úkolů si mobil vypínám. Identifikace pohybu, rozumíš.“

„Nevzpomínám si, že bych ti dala za úkol rytmicky se pohybovat na nějaký štětce.“

Jody je ostrá. Od přírody.

„Ti dva policajti od Menvilleho.“

„Co je s nimi?“

Vykroužil jsem ukazováčkem spirálu nahoru. „Trochu se prohráli a pak přes elektroodlučovače zamířili do nekonečného vesmíru.“

„Jo tihle,“ zavrčela s úšklebkem. „Já myslela, že jsou v tom vesmíru už dva dny.“

Jen jsem pokrčil rameny. „Drobný zdržení na cestě. Kafe by nebylo?“

„Trhni si a nakluš k vezírovi. Tam ho možná dostaneš.“

„Co se děje?“

„Je nějakéj nervózní ohledně *Galactiky*.“

„Co to je?“

„Nový kasino.“

„A on v něm má problémy?“

„To kasino ještě nestojí. A to bude asi ten problém.“

„Aha... dneska mi to moc nemyslí,“ přiznal jsem.

„On ti to vysvětlí. Měl jsi tam být už před dvěma hodinami.“

Zvedl jsem se.

4.

„Na nultém levelu mají vojáci už asi sto let sklad nedotknutelných zásob,“ zahřímal Elliot Allan. „Víš, co to je?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Že se jich nikdo nesmí dotknout, vole.“

„Aha. A vy se jich dotknout chcete,“ zkusil jsem odhadnout jeho myšlenkové pochody.

„Ale hovno,“ odsekl a opřel se do anatomického křesla za rozlehlým teakovým stolem.

Elliotovo sedmdesátileté tělo je spíš širší než delší. Skoro holohlavá lebka s odulými červenými tvářemi připomínajícími dobře uvařené prasečí kýty a malá očička posazená nad nimi se v nich skoro ztrácejí. Celkově má jeho obličej podobu velkého dobráka, což je ovšem opravdu jenom matoucí povrchový design.

„Jde o deset tisíc metrů čtverečních ve třech podlažích. Volají ho chtějí vyklidit, opustit a postavit si lepší a větší. Někde za městem, v bezpečí, mimo terče ruských, čínských a islámských raket. A já tam místo toho hodlám vybudovat *Galactiku*. Kasino.“

„Na nultém levelu?“ podivil jsem se.

„Ještě tam žádný nestojí. Tak jim chci pomoci.“

„Komu? Těm sockám? Vy to chcete pojmout nějak charitativně?“

Zašklebil se jako démon a z jeho malinkých očíček zbyly jen štěrbinčky.

„Do prdele, možná si tě najmu jako marketingového poradce. Fakt dobrý nápad.“

„Co vás obrátilo na víru?“

„Rafe,“ naklonil se nad stůl. „Neser. Prostě chci těm ubožákům opravdu pomoci. Vždyť ti chudáci nemají tam dole za co ty sociální dávky utratit. A nudí se. Funguje tam akorát pár nelegálních heren. Ale já jim dám skutečné, regulérní kasino. Navíc na to dokonce možná dostanu dotaci, protože tam dole zvýším zaměstnanost.“

„Hmm...“ Zavrtěl jsem pochybovačně hlavou. „Fakt si myslíte, že dokážete vyškolit krupiéry z těch...“

„Rafe, neblbni. Jaké krupičery? Samozřejmě zvýším jen zaměstnanost místních holek. Bude to i o sexu.“

„OK,“ řekl jsem a natáhl si nohy. „A proč chcete mě? Že bych tomu všemu tam dole řediteloval?“

Teď se rozchechtal na plné pecky.

„Seš fakt dobřej,“ řekl, když se uklidnil. „Ne... Tebe potřebuju na něco úplně jinýho, protože nic není tak jednoduchý, jak se zpočátku jeví. Tebe potřebuju na Stanleyho Glenporta. To je investiční náměstek armády. A on by měl rozhodovat o tom, co s tím objektem dál.“

Začínal jsem tušit.

„A nejde uplatit,“ poznamenal jsem.

„Blbost,“ zavrčel. „Všichni jdou uplatit.“

„Tak proč ho chcete odstranit? Navíc takhle vysokou figuru? To je hodně tenkej led.“

„Nechci ho odstranit. Uplatím ho.“

Zatím jsem vážně netušil, co po mně vlastně může chtít. Kdyby ještě existovaly fyzické peníze, tak možná jejich transfer. Jenže ty skončily před dvaceti lety. Takže diamanty? Zlato?

„Problém je v tom, že nechce peníze,“ zabručel, jako by mi četl myšlenky. „Chce malou službu.“

Zbystřil jsem. „Jakou službu? Zabít manželku?“

„To asi ne. Chce ale toho nejlepšího, kterého mám. Tak jsi mě napadl ty.“

„No dobrá. A o co teda jde?“

„To mi neřekl. A koneckonců mě to ani nezajímá. Mě zajímá, že se pak dostanu k těm deseti tisícům metrům na nultém.“

Nesouhlasně jsem zavrtěl hlavou. „To pak může chtít třeba taky atentát na prezidenta.“

„Ne, Rafe, uklidni se. Ujistil mě, že v tom nebudou žádní mrtví, když mu poskytnu opravdového profíka. Takže tebe.“

„Kde a kdy se s ním mám sejít?“

„Zbláznil ses? Vás dva nesmí vidět nikdo spolu. Sejdeš se s jeho ženou. Jody ti dá ještě během dneška vědět.“

Nelíbilo se mi to. „Opravdu vůbec netušíte, o co by mohlo jít?“

„Je to Carlis Glenportová, Rafe.“

Pokrčil jsem rameny.

„Nic ti to neříká?“

„Ne.“

„Manželé Glenportovi. Pořád nic?“

Bylo mi to povědomé. Možná už jsem to jméno někde zaslechl, ale nedovedl jsem si vybavit, v jaké souvislosti.

„Ty v televizi čumíš jenom na reklamy, co?“

„Nečumím na televizi.“

„Tak to někdy zkus. Třeba zpravodajství. Anebo si je naťukej do Googlu. Vyskočí na tebe Gina Glenportová.“

„To je zase kdo?“

„Jejich dcera.“

5.

Mým přirozeným biotopem je druhý level. Odpovídá mým příjmům. Teda těm oficiálním. I já musím být mimikra. Jasně, že bych si mohl dovolit i čtvrtý. Prachy mám rozházené po šesti bankách, z nichž jedna je v Číně. Číňani jsou svině, ale co se týká přežití při potenciální katastrofě vesmíru, věřím jim nejvíc.

Původně jsem myslel, že zajdu do baru *Falconery* tady nahore, jenže tam do klimatizace přidávají halucinogenní syntetika, což se mi pro sběr informací o Gině Glenportové nehodilo. Takže jsem sjel o dva levely níž a skončil v *Dead Fish* na Tawonne Street mezi sklolaminátovými žábami, a teprve když jsem se

posadil ke skleněnému stolku se zatavenými rybími šupinami, všiml jsem si neonu se zákazem kouření. Chtěl jsem se zvednout, ale to už u mě byla číšnice s úžasnou hřbetní ploutví na zádech, vypoulenýma rybíma očima a nabídkou hlubinného koktejlu s názvem Octopus Dream. Zavrčel jsem, že chci Jacka Danielse, a zůstal.

Natuknul jsem na mobilu Google a zadal Ginu Glenportovou. Asi se zbláznil. Vychrlil na mě třicet tisíc odkazů, přičemž ale Wiki o ní nevěděla nic. Stačilo to, aby mi došlo, že tohle nedám. Zrušil jsem Google a hřbetní ploutev přede mě postavila panáka Jacka ve sklenici ztvárněné jako mořský ježek, takže byl problém nejenom ji uchopit, ale taky se z ní napít. Určitě mi to udělala naschvál, že jsem si nedal ten jejich chobotnicový sajrajt.

Znova jsem sáhl po mobilu a prolisoval se až na Sofii Grigorevu, což byla přesně ta, která to určitě dá. *Baltimore Night*. Politický bulvár, který o sobě tvrdí, že je jediným protikorupčním médiem ve zkorumpovaném městě, což má ovšem stejnou váhu, jako kdyby zahradník tvrdil, že s tou vraždou nemá nic společného (a opíral se přitom o krvavé vidle). V tomhle jsou ale všechna média stejná. Polovina všech prachů, které se v tomhle městě přesouvají z podsvětí k politikům (a že jich není málo), potom od politiků putuje dál k novinářům, protože bez nich by se politici na slunci moc neohřáli. Novináři sami ale používají úplně jiné platidlo. Informace. A to je kurevsky tvrdá měna.

Se Sofií vycházím dobře. Ta mě do hajzlu nepošle. A nepochybně bude stručnější než Google. Ťuknul jsem na její jméno. Zvedla to až na šesté zazvonění.

„Mám děsnej blázinec. Buď stručnej.“

„Potřeboval bych, abys byla stručná ty.“

„Co to meleš?“

„Potřebuju schůzku.“
„Máš pro mě něco? Nebo jde o sex?“
„Informace.“
„O čem? Budou mě zajímat?“
„Obráceně. Potřebuju tok od tebe ke mně.“
„To bude hodně drahé.“
„Pochopitelně. Šlo by to dneska v osm?“
„*Ruby Mine* na Lombard Street, třetí level.“
Zavěsila, bulvární kočička.

6.

Jody volala po šesté odpoledne přes Enigmu 4000. Hračka s 2048bitovým šifrováním typu RSA se převléká za základnu síťového operátora a po autorizaci se ještě překloupí do režimu šifrování zvukového přenosu s velmi silným šifrovacím algoritmem AES. Šifrovací karta TeleSec Netkey má 512bitový klíče.

„Paní Glenportová tě bude čekat dneska o půlnoci v *Lucky Chicken*.“

„Co to je, proboha?“

„Hospoda.“

„Tady ve městě?“

„Nultý level, New Harvest Street, bez kamer.“

„Dáš mi na ni číslo?“

„Nedám. Nebude mít mobil. A ty taky ne. Žádný záznam. To je podmínka.“

„Jak ji poznám?“

„Ona pozná tebe. Poslala jsem jí tvoji fotku.“

„Kdes ji vzala?“

„Z policejní evidence, Rafičku. Přeju příjemný večer.“

To si snad dělá prdel.

7.

Ruby Mine odpovídal svému názvu. Do rubínového dolu se scházelo po skleněných schodech, v nichž byly zatavené rubíny, a jeho útroby připomínaly nahrubo vylámanou černočernou jeskyni, jejíž stěny pokrývaly rubíny všech velikostí a tvarů, které zářily jako rudé oči šelem. Masivní stoly z rubínového skla stály na mohutných nohách z vulkanického železa a celému tomu blázinci uprostřed vévodilo otevřené ohniště, jehož mihotavé plameny se odrážely zpátky do prostoru od draho-kamů ve stěnách. Prostředí tak budilo dojem předsíně pekla. Sofia Grigoreva se tam s krátkými fialovými vlasy a v temně rudém kostýmku vyloženě hodila.

Posadil jsem se naproti ní a ve stejném okamžiku přede mnou přistála sklenka šampaňského s rubínovými bublinkami jako pozornost podniku.

„Zdravím mediální královnu,“ pronesl jsem.

„Nech toho a vyblíj, co potřebuješ. Dneska jsem měla blbej den a nemíním ho zbytečně protahovat.“

Sofia má něco kolem čtyřicítky, mírně vysunutou bradu a trochu vpadlé tváře. Celkově mi ten obličej evokuje maratonskou běžkyni, i když nevím proč.

„No tak to si zasloužíš nějakou sladkou třešinku na jeho závěr, ne?“

„To máš být jako ty a pozvánka do postele?“

„Gina Glenportová,“ zavrčel jsem odpověď na její sarkasmus.

Přivřela oči a tváří se jí mihl stín zájmu.

„A co jako?“ zeptala se už trochu smířlivěji.

„Potřebuju o ní nějaké informace. Co o ní víš?“

„Prosím?“ Stín zájmu vystřídal stín údivu.

„Na Wikině nemá heslo a nechce se mi hrabat v celým netu.“

„No to mě podrž,“ hlesla. „To mi musíš někdy ukázat.“

„Co?“

„Jak ses dokázal dostat do takovýho informačního vakua. To bych někdy chtěla zažít.“

„Takže o ní víš?“

„Na Wiki není, protože je moc čerstvá.“

„Novorozenec?“

Usmála se. Možná ji začnu i bavit.

„Deset let.“

„Čím se proslavila?“

Nevěřičně zavrtěla hlavou. „Fakt jde celý ten mediální blázinec kolem ní mimo tebe? Rezignoval kvůli ní ministr obrany.“

„Takže pedofil?“

„Já se z tebe vážně zcvoknu.“

„Buď stručná,“ houkl jsem otráveně.

Zjevila se obsluha v červeném metalizovaném topu, s vlasy protkanými rubíny a rubínovými očima. Mohly to být kontaktní čočky anebo taky implantáty s načipovanými kamerami.

„Bordeaux Chateau Milens,“ poručila si Sofia.

O ničem podobném jsem nikdy neslyšel, ale asi tu nebyla poprvé. Kývl jsem, že si dám to samé.

„Takže co je s ní?“ pobídl jsem ji, aby pokračovala.

„Je umělá,“ oznámila suše a v jejích mandlových očích se odrážel rubínový vesmír kolem nás.

„Jak moc? Jakože má tolik implantátů, že už je skoro android?“

„Nemá žádný. A není ani android. Čistokrevný člověk neposkrvněný žádnými technologiemi, ale stoprocentně umělý.“

Teď jsem nechápavě zavrtěl hlavou já. „Dneska mi to nějak pomaleji myslí.“

„Kdybys četl *Baltimore Night*, myslelo by ti to rychleji.“

Metalizovaná číšnice před nás postavila vysoké sklenice s vínem rudým stejně jako Sofiin kostýmek.

„Povídej,“ pobídl jsem ji zase, když se obsluha rozplynula mezi rubíny.

„Desetiletá holčička, kterou nepočali lidé, ale nějaký šílený profesor ve svých zkumavkách.“

„Něco jako Frankenstein?“

„Přesně. Podařilo se mu jako prvnímu zkombinovat umělou spermii s umělým vajíčkem.“

„On vymyslel umělou spermii a vajíčko?“

„Jenom to vajíčko. Spermie je známá už asi sedmdesát let.“

„Jasně, chápu. Chlapi jsou konstrukčně jednodušší.“

„Ale s tím vajíčkem je opravdu první. A výsledkem je Gina Glenportová, což se ale zjistilo teprve před půl rokem.“

„Udělal světovej objev a potom ho deset let tajil?“

„Tak nějak.“

„Nakonec si to ale rozmyslel, došly mu prachy a nechal si to patentovat,“ odhadoval jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ani náhodou. Panarski, to je ten šílený vědec, před měsícem zemřel a našlo se to v jeho závěti.“

„Hmm... co když kecal?“

„Nekecal. Okamžitě byly provedeny testy. Ta holka má opravdu nestandardní DNA.“

Sáhl jsem po skleničce a napil se. Nebylo to špatný, ale Jack Daniels je tisíckrát lepší.

„No dobrá,“ řekl jsem pak. „Takže desetiletá Glenportová se díky tomu stala přes noc něčím jako rockovou hvězdou.“

Sofia se taky napila.

„Anebo masovým vrahem,“ řekla, když postavila sklenici.

Zarazil jsem se. „Jak to myslíš?“

„Možná by sis fakt měl otevřít nějaký zpravodajský deník. Nejlepší *Baltimore Night*.“

„Ona fakt někoho zabila?“

„Nezabila. Ale rozpoutala se kolem ní šílená mediální hysterie a smršť. Začaly se řešit etické problémy kolem její existence, a to na základě zákonů na ochranu pozemské přírody, zákonů zakazujících manipulaci s lidskou DNA a podobně. Vůbec nevědí, co s ní. Podle nejrůznějších výkladů prostě Gina Glenportová není člověk. Ale zároveň není ani mimozemšťan, ani android, ani pozemský zmutovaný organismus, ani zhmotnělá astrální bytost. Je to prostě umělý člověk, jenže tenhle termín právní řád a zákony vůbec neznají.“

„No a co? Pořád nějak nechápu ten problém.“

„No, tohle je ten problém... Problém, co s ní. Do zoo? Nespadá do kategorie zvířat, jak je definuje zákon. Do blázince? Rozhodně není blázen, naopak je vysoce inteligentní. Do karanténního boxu agentury pro kosmický výzkum? Nemá nic společného s mimozemšťany. Jenže zároveň podle spousty vědeckých a pseudovědeckých institucí a organizací nemá nic společného ani s lidmi. Lepší sousto pro různé sociální inženýry, ochránce lidí, ekology a hlavně média nevymyslíš. Okamžitě se vyrojila hromada pseudoodborníků s katastrofickými teoriemi, co by se stalo při dalším křížení s lidskou rasou nebo křížení s dalšími podobnými umělými organismy, a nedej bože třeba s démony, což jen podporuje vlnu pobouření mezi nábožensky založenými skupinami, křesťany nebo třeba muslimy. Na rozdíl od buddhistů, kteří s tím nemají žádný problém. Tlak veřejného mínění podporovaný mediálně vyhocenými apokalyptickými teoriemi o zániku lidské rasy byl pořád silnější a pro establishment čím dál nesnesitelnější, až byla nakonec vláda nucená s tím něco udělat. A tím bylo soudní rozhodnutí o umístění desetileté umělé Giny Glenportové do výzkumného ústavu při Crownsville Hospital. Tím se údajně zamezilo jejímu případnému množení nebo jakémukoli eventuálnímu

šíření dalších nekontrolovatelných mutací, které by mohly vést až k vytvoření jakéhosi démonického monstra.“

„Lidi blbnou,“ poznamenal jsem.

„Jasně, že blbnou. Samozřejmě to nadzvedlo druhou stranu.“

„Kterou?“

„Říkejme jí třeba ‚přísně racionální‘. Ta tvrdí, že je Gina přirozená a přírodní stejně jako ostatní lidi, protože kdyby měla být nepřirozená, tak to prostě příroda nikdy nepřipustí. Ale protože příroda umožnila vznik člověka a ten zase vznik Giny, tak je to vlastně v podstatě produkt přírody, stejně jako atomová bomba nebo digitální data.“

„Hmm... zajímavá myšlenka. A ty se přikláníš ke který skupině?“

„Nevím, jsem novinářka. Mě ten problém zajímá jenom z hlediska mediální výtěžnosti, a ta je úžasná.“

Nezbylo mi než závidět novinářům, jak je jejich svět jednoduchý.

„A co s tím má společného ministr obrany?“

„Společného má to, že podle některých zdrojů ji Panarski vytvořil v armádních laboratořích, kde ale oficiálně nikdy nebyl zaměstnaný.“

„Hmm... opravdu docela výživná mediální výtěžnost, jak říkáš ty.“

„To si piš. Ale lidsky je mi tý holky líto.“

„No vida, lidská novinářka.“

„Je zavřená v Crownsville Hospital,“ pokračovala, „ze které se stala něco jako novodobá pevnost, protože nemocnice musela požádat o ochranu nejenom před novináři, ale zároveň i před náboženskými fanatiky, kteří v Gině vidí dílo ďáblovo a tvrdí, že musí být zničena. Nejlépe upálena na hranici.“

Hodil jsem do sebe zbytek sklenky a zahleděl se na rubínový

strop odrážející mihotavé plameny z ohniště. Hlavou se mi honily otázky, co po mně tedy v tom případě může paní Glenportová chtít. A napadala mě jenom jedna jediná možnost. Ta ovšem byla sama o sobě víc než šílená. Zvláště když je Gina podle Sofie momentálně nejvíce sledovaným organismem na Zemi.

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se Sofia.

„Umíš mlčet jako hrob?“ zeptal jsem se.

„Jasně, jsem novinářka.“

Ten protimluv mě pobavil. Do smíchu mi ale moc nebylo. Začínal jsem tušit problém. Rozhlédl jsem se nahoru a kolem sebe. Nejméně čtyři kamery. Energie vycházející z rubínů teď generovala nejenom světlo, ale i teplo.

„Tehle rozhovor se nikdy neuskutečnil,“ řekl jsem po chvíli. „Bavili jsme se o politice. O blížících se volbách a možná taky o sexu. Ale ne o Gině Glenportové.“

Pátravě se na mě zadívala.

„Slibuješ?“ zeptal jsem se a za jejíma mandlovýma očima bylo poznat, jak jí to v té fialové hlavince šrotuje.

„Co za to?“ zeptala se.

„Co bys chtěla?“

„Exkluzivitu.“

Myslelo jí to, mrše.

8.

Centrální vertikální terminál West Mulberry do nulky nejezdí, a tak jsem musel až na Pen Lucy, kam se ovšem bylo třeba probojovat přes Northwood, který nesnáším. Tahle obchodní čtvrt s osmašedesáti pasážemi uspořádanými podle podobné logiky jako Minotaurovo bludiště je možná přitažlivá pro hráče bláznivých počítačových her, ale pro standardní lidskou bytost, za

kteřou se pořád považuju, je to naprostá schíza. Takhle nějak si představuju, že vidí svět autisti. A nejde jenom o pitomosti pohybující se ve vzduchu nad vámi, fixované statickou elektřinou, ale hlavně o útoky interaktivního softwaru generujícího reklamní hologramy, který si vás nejdřív přečte a potom zákeřně a velice cíleně zaútočí. Do toho se ještě mísí Darhamovy simulační exploatační viry, které vám z mozku udělají tvárnou plastelínu, ochotnou koupit si absolutně cokoli.

Aktivoval jsem betablokátory, jenže ty dokázaly odstínit jenom polovinu těch agresivních šíleností. Absolvoval jsem půlhodinový vyčerpávající přesun, než jsem se dostal na Pen Lucy, kde se nachází trs výtahů směřujících dolů na nultý level.

Tam to vypadá, jako když přiletíte na jinou planetu. Z reklam na vás útočí nanejvýš padesát let staré plechové cedule, napůl sežrané rží, a z technologické inteligence se zde vyskytují akorát klasické servomechanismy a potrubí hydraulických systémů vedoucí do vyšších levelů. Většina neudržovaných objektů je zpevněná plastobetonem, syntetickými pryskyřicemi nebo vetknutými aramidovými vlákny a podobné retro je i zdejší obyvatelstvo, které se sem propadlo z vyšších levelů. Spousta z nich si své původně implantované enzymatické zesilovače nechala pokoutně předělat na dávkovače serotoninu, dopaminu a dalších sraček a ti, kdo neměli ani na tohle, viseli na psychofarmakách a další, ti ještě pod nimi, na obyčejném koksu, LSD a pervitinu.

Navíc se tady svítí pořád stejně, naoranžověle a s konstantní intenzitou. Zatímco na jedniče, dvojce a trojce se intenzita i barva osvětlení reguluje podle toho, jestli je nad čtyřkou den nebo noc, na nulce ne. Tady den a noc prostě nepoznáte a tomu se přizpůsobilo i místní obyvatelstvo. Žije se tu tak nějak kontinuálně. Každý má noc, kdy chce, a den stejně tak. Proto když paní Glenportová určila čas našeho setkání na půlnoc, nultý

level nic takového nezná a já doufal, že myslí půlnoc, která se odehrává v ostatních levelech, jejichž čas je ovšem místním úplně ukradený. Tím pádem byla možná i varianta, že to její *Lucky Chicken* bude mít zavřeno, pokud nefunguje non-stop. Předpokládal jsem ale, že si to zjistila.

New Harvest Street jsem si našel na netu. Google našťěstí pořád ještě uchovával staré mapy, jenže *Lucky Chicken* pocho-pitelně neznal. Našel jsem to ale snadno. Šťastné smějící se kuře bylo nakreslené na fasádě přes dvě patra, i když půlka těla mu už opadala zároveň s omítkou. A měli otevřeno. V horních levelech bylo pět minut před půlnocí, když jsem vešel dovnitř.

Zvenku to vypadalo jako malá kavárnička, zatímco vnitřek expandoval do rozměrů tělocvičny. Vzduch byl prosycený kouřem, pivními kvasinkami a zvláštní mrtvolnou atmosférou, zpomalující čas a transponující celý prostor možná až do jiné dimenze. Nehybné postavy s neživými obličejí, jejichž mrtvolné oči byly upřeny do neznáma nebo do pivní sklenice, připomínaly zombie, a když jsem mezi nimi ještě zahlédl holku s výrazně gotickou tváří, černýma očima a dlouhými černými vlasy, dojem oživlého hřbitova byl dokonalý.

Podle polic za barem zaskládaných lahvemi nejrůznějších tvarů a etiket ale byli zásobováni dobře. Barman si všiml mého rozpačitého kmitání očí po sále a kývl na mě. Přiloudal jsem se k němu.

„Paní čeká vzadu, v salonku,“ houkl a dál se věnoval rozlévání šesti panáků Jima Beama na upatlaném pultu.

Jody asi rozeslala mou fotku i všem barmanům na nulce.

„Trefím tam?“

„Vzadu za tím květovaným závěsem,“ kývl hlavou neurčitým směrem.

Proplul jsem namodralým kouřem dál do prostoru. Květovaný závěs byl květovaný možná před padesáti lety, než ty kytky

sežral cigaretový kouř a čas. Rozhrnul jsem ho. Salonek byla špeluňka o rozměrech šesti metrů čtverečních s oprýskanými zažloutlými stěnami, jedním stolkem, dvěma židlemi a paní Glenportovou na jedné z nich. Drobná třicítka nebo čtyřicítka s rovnými ebenovými vlasy zastřiženými v rovině brady a betonově šedýma očima. Nevýrazné líčení a žádné šperky. Asi mimikry pro nultý level.

„Dobry večer,“ řekl jsem a posadil se naproti ní.

Natáhla ke mně drobnou ruku s dětskými prstíky a já ji obalil svou tlapou.

„Ráda vás poznávám, pane. Vaše jméno mi neřekli. A koneckonců ho ani nepotřebuji. Stačí mi, že jsem byla ujištěná o tom, že jste profík.“

Přikývl jsem. Sáhla do miniaturní kabelky na klíně, vytáhla cigaretu a já už měl v rukou zapalovač, abych jí připálil.

„Dík,“ řekla a lačně do sebe natáhla kouř z tenké slimky.

Krabičku položila na stůl. Jako vizitku. Abych věděl, s kým jednám. Byly to monarch. Dražší cigára ve městě neexistují. Čistá snobárna, do které míchají i trochu THC a možná taky nějaké amfetaminy. Vyhrabal jsem z kapsy camelky, jednu si vytáhl zuby, zapálil si a taky balíček položil na stůl jako svoji vizitku. Nebyly na něm žádné rozežrané plíce, ani zdeformovaný novorozenec, ani shnilé zuby, ale poctivý zdravý velbloud, jako tomu bývalo ještě před sto lety. Ani tohle si nemohl dovolit každý. Jen někdo s nadstandardními příjmy nebo kontakty v podsvětí. Splňoval jsem obě kritéria. Takže jsme se navzájem představili a mohli přejít k předmětu naší schůzky.

„Tak povídejte,“ pobídl jsem ji.

Opřela se do židle, znova dlouze potáhla ze své monarch a zkoumavě se na mě zadívala, jako by se snažila odhadnout, jestli mám opravdu schopnosti, které jí Elliot pravděpodobně

nasliboval. Potom řekla: „Předpokládám, že váš mobil spí. Žádné nahrávání, žádný záznam, pane... jak vám mám říkat?“

„Třeba Barny.“

„Mně můžete říkat Leo.“

„Tak jo, paní Leo. Žádný záznam, máte mé slovo.“

Ještě chvíli přemýšlela, než řekla: „Dobrá... Náš společný přítel vám asi vysvětlil, o co nám jde. Tedy mně a mému muži.“

No vida. Takže hned na začátku práskla Elliota, že je v obraze víc, než se mi snažil dát najevo. Zavrtěl jsem hlavou.

„V tom vás musím hned na začátku zklamat. Náš společný přítel mi nevysvětlil vůbec nic. Akorát mi řekl hodinu a místo dnešní schůzky. A možná něco jen mlhavě naznačil.“

„Takže nevíte nic?“ zeptala se trochu překvapeně (pokud to tedy nehrála).

„Nic.“

Opět přestávka na přemýšlení. Tentokrát trochu delší. Na dva tahy z monarch.

„Jde o Ginu,“ řekla pak. „O ní jste předpokládám slyšel.“

„Poprvé před třemi hodinami,“ přiznal jsem.

Hodila po mně udivenýma očima. Zvedl jsem ruce v obraněm gestu.

„Děni ve městě mě zajímá jenom z hlediska zájmů našeho společného přítele. A při vši úctě, vaše dcera v jeho zájmu nebyla.“

„Teď už je,“ poznamenala trochu uraženě.

„Správně. A na základě toho jsem si já před třemi hodinami nechal vytáhnout o vaší dceři pár faktografických údajů, abych byl aspoň trochu v obraze. A musím vám rovnou říct, že ani trochu v obraze nejsem.“

„Co vám není jasné, pane Barny?“

„Není mi jasné, co bych v celé té věci mohl udělat já.“

„Ale to je přece jednoduché. Vrátit nám naši holčičku.“

Zůstal jsem na ni chvilku překvapeně zírat.

„Myslíte nechat se zvolit prezidentem a pak ji nějakým prezidentským dekretem propustit z nemocnice...“

„Není to nemocnice. Je to vězení, pane Barny.“

„Je jedno, co to je. Prostě ji od vás oddělili. Ale vy nepotřebujete mě. Vy potřebujete špičkové právníky. Anebo ještě lépe kontakty na hodně vysokých místech.“

„Špičkoví právníci už kolem případu běhají pět měsíců a kromě toho, že do té bezedné právnícké díry hrneme obrovské peníze, výsledky nejsou žádné.“

„Jasně. Určitě to bude hodně dlouhá právnícká bitva, protože jak jsem pochopil, nejsou ve hře jen čistě technicky právní otázky, ale zároveň se do toho míchá etika a podobný kraviny.“

„Ano. A tato bitva může být nekonečně dlouhá a její výsledek je pořád nejistý. S tím se já ani manžel nechceme smířit. Náš společný přítel má jisté zájmy, v nichž by mu můj manžel mohl vyjít vstříc, kdyby se podařilo vyhovět recipročně našemu zájmu.“

„Ano, to chápu. Ale pořád netuším, co se chce po mně.“

„Ale to už jsem vám přece řekla. Chceme zpátky svoji holčičku.“

„Ano, to jste mi řekla. A já vám na to odpověděl, že je to nemožné. Přinejmenším z mého pohledu a mých značně omezených možností.“

„Náš společný přítel mě ujistil, že budete mít neomezené možnosti.“

Zavrtěl jsem hlavou. Elliot je fakt vůl.

„My si nerozumíme, paní Leo.“

„Já myslím, že si rozumíme. Byla jsem ujištěna, že jste inteligentní. Takže už vám určitě došlo, že to nelze vyřešit jinak než únosem.“

A bylo to tady. Jasně že mě to napadlo už při rozhovoru se Sofí, ale pořád jsem si to tak nějak odmítal připustit.

„Jakože bych měl unést vaši dceru z té nemocniční pevnosti, kde ji střeží?“

„Napadá vás snad jiné řešení, pane Barny?“

9.

Bydlím v Mill Hill. A kdyby ještě Baltimore a Washington byly dvě samostatná města, jednalo by se o baltimorskou část. Když se ve čtyřicátých letech začala obě města rozrůstat rychlostí rakovinného bujení a metastázovala až do jedné urbanistické megastruktury s šedesáti miliony obyvatel, nikdo netušil, jaké obludnosti to dosáhne. Dnes je původní Baltimore utopený pod třemi levely nad sebou, úplně pohlcený šílenou městskou nestvůrou.

Byt mám na druhém levelu, na Christian Street, v něčem, co připomíná strukturovaný včelí úl z uhlíkových kompozit, homogenizované keramiky a isoftalických pryskyřic. Mohl bych bydlet i ve třetím a větším, ale mým posláním je být nenápadný. Buňku o dvanácti metrech čtverečních ovládá autonomní systém umělé inteligence, který mi na spaní vždycky vysune ze stěny rakev přizpůsobenou individuální anatomii mého těla. A když chci něco z ledničky, musím taky nejdřív požádat bytovou inteligenci. Potom zajede do stěny drez a místo něj vyjede lednička. Stejně mám ale dojem, že ta samá vyjíždí ve čtyřech sousedních bytech, protože mám pocit, že mi toho Jacka Danielse někdo upíjí.

Utahaně jsem se odšoural do koupelny, která je snad redukovanou verzí hygienických buněk z lodí pro meziplanetární lety. Zrcadlo mi oznámilo, že vypadám hrozně, a rovnou mi doporučilo dentistu ve vedlejším bloku a plastickou chirurgii

na Random Street, popřípadě lékárnu Pluto s rozsáhlým výběrem bioreplikátorů. Díky za info.

10.

Moc jsem toho nenaspal. Gina Glenportová a problém její matky mě rozhodil víc, než jsem si byl ochotný připustit. K Elliotovi jsem vpadl hned ráno.

„Ahoj, Rafe, zrovna jsem ti chtěl volat. Mluvil jsi s paní Glenportovou?“

„Jo,“ zavrčel jsem vztekle. „Proto jsem tady.“

„Akorát ses zapomněl pomalovat válečnými barvama. Vypadáš nějak nervózně.“

Seděl rozkydnutý za svým imperiálním stolem a vypadal, že je úplně v pohodě. Nejspíš už otevíral to svoje vysněné kasino *Galactica* na nultém levelu.

„Vám se to zdá normální?“

„Co máš na mysli, Rafe? A posad' se. Dáš si kafe?“

„Nedám. Vy víte, co po mně chce.“

„Jenom mlhavě. Jak jistě chápeš, já s tím vůbec nemůžu být spojený. Ani vzdáleně.“

„To se ani nedivím, když po mně chce, abych si vzal samopal, možná dva, přepadl opevněnou nemocnici hlídanou ozbrojeným komandem a přivedl jim zpátky dceru.“

„Fuj... to je hnusný. To jsem neslyšel,“ spustil Elliot a dal ruce před sebe jako farář, kterému jsem právě představil ďábla.

„Teď jste to slyšel.“

„Nic jsem neslyšel, kurva!“

Teprve teď jsem ho trochu z té jeho pohody rozhodil.

„Podívej, Rafe,“ řekl už trochu klidněji. „Kdyby to šlo jinak, tak ten jiný způsob jednoduše zvolíme. Jenže tohle prostě jinak nejde. Tohle nejde uplatit. Tohle si nikdo nelajzne. Nikdo

v tom nechce být namočený. Tohle je tak choulostivá věc, že mají všichni strach a jsou posraní až za ušima. Navíc je ta nešťastná záležitost příliš sledovaná a příliš na očích. Nikdo si nevezme ani ty největší prachy, když mu řekneš, že chceš po městě rozhodit vir s dýmějovým morem.“

„Cože? Takže vy to taky berete tak, že je to...“

„Ale hovno, Rafe. Já vůbec ne. Jinak bych s tím nikdy n souhlasil. Jsem rodinný typ a holčička prostě patří rodičům, i když byla mimozemská.“

Měl jsem co dělat, abych udržel kamennou tvář. Elliot jako rodinný typ je vážně bomba.

„Jenom se ti snažím vysvětlit, že to prostě jinak nejde. Ale jak jsem říkal, poskytnu ti veškerou technickou podporu. Jestli potřebuješ ty samopaly, stačí říct.“

Zůstal jsem na něj udiveně zírat. Oni se snad opravdu pomátli oba. On i Glenportová.

„Dovedete si představit, kdyby se stalo to, co po mně chcete...“

„Chce to paní Glenportová,“ skočil mi do řeči. „Mě s tím nespojuj.“

„Policie a FBI se zblázní. Budou šílet. Novináři rozpoutají štvavý orgie proti všem, o kterých si budou myslet, že za to můžou. Ohrozí to i vládu, celou Hoganovu administrativu. A veřejnost bude vyděšená a bude mít strach, že nakonec opravdu dojde k tomu, čím některá média vyhrožují.“

„Co tím myslíš?“

„Že se po planetě bude nekontrolovaně pohybovat nepřirozený zmutovaný organismus, bude dál mutovat a infikovat další lidi a nakonec nadvládu nad planetou nepřevzou ani Číňani, ani muslimové, ale šílená zmutovaná monstra plivající kyselinu sírovou a požírající malé děti.“

„Hmm... seš docela informovaněj.“

„Tlak na bezpečnostní složky bude abnormální. Policie, FBI a NSA bude kontrolovat úplně všechno, takže ji stejně ani nedostanou ze země. Jak si to vůbec představují dál, kdyby ji opravdu tímhle způsobem získali?“

„To já nevím. Ty ses jí nezeptal?“

„Nezeptal. Ale co vím jistě, je to, že by rozhodně nemohla být zalezlá někde u Glenportů ve sklepech. Tisk i policie se na ně pochopitelně okamžitě vrhnou a oni to odnesou nejvíc. Panebože, oni vůbec netuší, do čeho se chtějí pustit.“

„To už ale přece není naše starost. To neřeš. Řeš jenom první fázi. Předáš jim jejich cáčorku a tím to končí.“

„Hmm... a dovedete si představit, co se stane, když ji fakt získám a oni si ji nevyzvednou?“

„Proč by si ji nevyzvedli?“

„Nevím. Možná se něco zvrtně a ta malá nám zůstane na krku.“

„Zbláznil ses, ne?“

„Ne, jenom se snažím upozornit na možný katastrofický scénář.“

„Ty si strč do prdele. Nic takového se nestane.“

„Tak jo,“ zavrčel jsem, vrazil si otráveně ruce do kapes a natáhl nohy.

Bylo evidentní, že to myslí vážně a projektanti už mu kreslí vysněné kasino na nultém levelu.

„Samozřejmě ty taky nebudeš škodný,“ spustil a sáhl po krabici doutníků na stole. „Myslel jsem, že bys třeba v tom kasinu mohl mít svůj separé osobní apartmán. Holky by se v jeho obsluze střídaly. Teda pokud by sis neoblíbil jednu nastálo.“

Jeho obchodní fantazie neznala mezí. Ucvakl špičku doutníku a ještě chvíli se s ním mazlil mezi prsty, než si ho zapálil. Ozvalo se dvojité klepnutí na dveře a dovnitř vpadla Jody s ohnivě rozevlátými vlasy.

„No nekecej, že ranní ptáče dál doskáče,“ zahalekala, když mě uviděla.

„Dneska je už po ránu nějakaj neskákavej,“ odvětil Elliot.

Jody se usadila do vedlejšího křesla a přehodila si nohu přes nohu.

„Copak? Štěňátko se nám špatně vospinkalo?“

„Co o tom ví ona?“ zavrčel jsem znechuceně na Elliota.

„Znáš Jody, ne? O všem ví vždycky víc než já. Od toho ji plátím.“

Otočil jsem se na ni. Předvedla mi nádherný ranní úsměv. Chvilku jsem na ni zíral a pak jsem to vzdal.

„Potřebuju přesnej režim toho ústavu, kde je zavřená. Jak se tam dá dostat, kolik to má vjezdů a výjezdů, koho všechno tam pouští, kolik je tam lidí, jak pracuje ochranka a v jakým je počtu. Kdy se střídá, kdo je ošetřující lékař a kdo má přístup k samotný Gině. Plán objektu včetně požárních únikových cest. Napojení na dopravní síť...“ Odmlčel jsem se.

„Dostaneš i to, co měla naše malá ubohá slečna ráno ke snídani,“ doplnila Jody a podívala se na Elliota. „Nevidím v tom problém. Dám vědět Andymu.“

„Jo,“ kývl Elliot spokojeně. „A udělej to hned, docela to spěchá.“

„Jasně. Všímám si, že Rafík už je celej natřeseněj.“

Někdy mám chuť ji zabít.

11.

Večer cesta na Wells Fargo, k charterovému terminálu na břehu zálivu. *Pink Boy* Elliotovi nepatří, ale je to spřátelený podnik. Když Elliotovi nečekaně z některého z jeho gay klubů někdo vypadne, *Pink Boy* operativně dodá bleskovou náhradu. Poslední půlrok ovšem pár místních policajtů dostalo nápad,

že by z prosperujícího podniku taky mohli něco mít. Tohle město je opravdu zkorumpované až do morku kostí a chlapani se asi cítili méněcenní, když zrovna jim nikdo nic nenabízí, a tak je napadlo, že to vezmou do svých rukou. Vybrali si *Pink Boy*.

Zezačátku chodili jednou za měsíc, a teď už prý každý týden. V pondělí. Převezmou si pokaždé jednorázový mobil s přístupem ke speciálnímu účtu, kde to má být uložené, a popřejí hezký večer. Prosba na Elliota zněla, zda by s tím dokázal něco udělat. Kdyby to bylo jinde než na Wells Fargo, zvedl by telefon, zavolal nadřízenému těch policejních debilů (kterého by měl na výplatní listině) a bylo po problému. Jenže Wells Fargo není jeho zájmová zóna, a tudíž se nachází mimo jeho operační možnosti. V takovém případě je třeba vytáhnout univerzální klíč, tedy mě.

Mluvil jsem s majitelem Frankem Befreyem včera a on mi řekl, že s mrtvolami si nemusím dělat starosti. Koneckonců jde o druhý level, přístavní plošinu s dvaceti metry k vodní hladině a čtyřiceti dalšími pod ní, pokud tedy nedopadnou na jedno z četných mol.

Přivítal mě v růžovém obleku, červené košili a s fialovým motýlkem pod krkem. Na šedesátníka vypadal docela dobře. Recepce jeho podniku byla celá obložená růžovým sametem a plyšem – včetně stropu. Dokonce i stolky měly sametový potah a sklenička, ve které mi nabídl uvítací šampaňské, byla oblečená do růžového sametu. Fakt to měl vychytaný.

„Jsem rád, že jste si našel čas, pane Rafaeli.“

Sametový měl dokonce i hlas.

„Jsme sice gay klub, ale pokud máte jiné preference, mohu vám zajistit i slečnu.“

„Dík, nebude třeba. Tohle jde na účet našeho přítele pana Elliota.“

„Chlapci tu budou asi za dvacet minut.“

„Otevíráte až v osm?“

„Ne, já myslím ty policejní čuráky. Jinak mám dneska výjimečně zavřeno. Sanitární den.“

„Velmi výstižné. Na krysy platí jen radikální deratizace,“ řekl jsem a posadil se do měkkého růžového křesla.

V tom plyšovém království jsem si sám připadal jako plyšák.

„Můžete mi je ukázat na kamerách?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Nemám tu kamery. Soukromí klientů, chápete.“

„No tak jo. Běžte normálně za pult a já zůstanu sedět tady. Až dorazí, řeknete jim, že dneska si nanejvýš můžou posrat nohu.“

Zarazil se. „No... nevím, jestli jim tohle budu moci říct.“

„Prostě jim to řeknete. Jinak budete první, koho odstřelím.“

Barva jeho obličeje se přiblížila jeho košili.

„Jak myslíte, spoléhám na vás.“

„To děláte dobře.“

Plyšový majitel se odšoural za pult a já si nasadil tmavé brýle s načipovaným displejem a aktivoval záznam. Byli přesní jako hodinky. Vešli úderem osmé. Dvacetileté ucho a statný padesátník. Učitel a žák v nažehlených uniformách a s odznakem *Pomáhat a chránit* na náprsní kapse, v němž byla určitě i kamera. Ale byl jsem si jistý, že teď ji mají vypnutou. Seděl jsem hned u vstupních dveří, s rukama v kapsách a nohama nataženými před sebou. Padesátník po mně šlehl pohledem.

„No vida, buzny už se scházejí,“ prohodil s úšklebkem a oba pokračovali k recepčnímu pultu s vyděšeným hlavním plyškem.

„Dneska si poserte nohu,“ vyhrkl na ně, ještě než došli až k němu. Asi aby to měl co nejdřív za sebou.

„A hele, starej teplouš asi dneska posnídal vtipnou kaši,“

zahlaholil velitel dvoučlenné jednotky, dokráčel až pultu a ležérně se o něj opřel.

„Tak co bude?“ naklonil se k němu. „Nedělej vlny, nebo ti narvu hlaveň pistole do tý tvý buzerantský prdele.“

„Zmizte oba, než ti tam něco narvu já,“ řekl jsem co nejsmířlivěji.

Oba se otočili.

„Ale, ale... že by si náš starej teplej jezevec najal ochranku?“

Nereagoval jsem a zaklonil hlavu, abych dal najevo, jak mě nudí. Vydal se směrem ke mně. Pokrčil jsem pravou nohu a zase sklonil hlavu. V polovině haly si provokativně rozepnul pouzdro u pistole a položil ruku na její pažbu. Zastavil se až těsně u mě. Hlavu jsem nezvedl, takže jsem zíral na přezku jeho opasku.

„Cos to říkal, ty teplý hovno?“ zeptal se a kopl mi do natažené nohy.

Nereagoval jsem. Kopl podruhé.

„Seš němej, debile?“

Vykopl jsem tu skrčenou doprostřed jeho holeně. Nohy mu ujely dozadu a on začal padat ksichtem na mě. Nedopadl, protože to už vystřelila moje pravačka, a když se ty dvě protichůdné kinetické energie setkaly, rozdrtilo mu to čelist a hodilo zpátky dozadu. Mladej u pultu už sahal po zbrani. Nevím, jak často to cvičil, ale střela z mého glocku mu přibila pravou nohu k pultu, ještě než ji stačil vytáhnout. Zaječel a sesul se k zemi.

Jeho učitel se zakrváceným ksichtem a vyraženými zuby pod mým křeslem to zkusil taky. Tomu jsem přibil ruku k zemi svojí martenskou. Zařval jak býk.

„Seberte mladýmu zbraň, ať si neublíží,“ houkl jsem na různého Franka a sám se sehnul pro tu, co měl sípající debil pode mnou.

Neprotestoval. Došel jsem k recepčnímu pultu, vytáhl zásobník, zkontroloval, jestli nezůstal náboj v komoře a hodil ji

zpátky na sípajícího hrdinu. Totéž jsem udělal se zbraní mladýho. Budou mít u šéfů co vysvětlovat, komu prodali střelivo. Vytáhl jsem mobil, otočil mladýho v uniformě na záda a vyblej skl si jeho odznak s číslem. Pak jsem přešel k veliteli zkorumpované hlídky. Sehnul jsem se k němu a pořídil další fotku.

„Do rodinnýho alba,“ poznamenal jsem.

Schoval jsem mobil, znova vytáhl glocka, sehnul se a přiložil mu hlaveň k čelu.

„Jenom abychom si správně rozuměli. Už nikdy se tu neobjevíte. A kdyby ano, najdu si vás. Oba. A jestli se objeví jedinej šrám tady na panu růžovém majiteli, najdu si vás taky. Jasný? A pokud by se mi nedejbože nepodařilo najít vás, najdu si vaše rodiny. A teď vypadněte.“

Zase jsem se usadil do plyšovýho křesla, pořád s glockem v ruce, a sledoval jsem, jak se sbírají ze země. Mladýmu s prostřelenou nohou to moc nešlo. Nakonec ho musel podpírat jeho velký učitel, aby se dostali ven na ulici. Doufal jsem, že mladej se z toho za tu chvílku poučil víc než za dva roky na policejní akademii. I když mi bylo jasné, že jde o naivní úvahu.

12.

Třicetiletý Andy Kimball má v Elliotově holdingu na starost veškeré IT sítě a kybernetické zabezpečení. Jeho skoro sněhově bílé vlasy svádějí k teorii, že když ho vytáhli z placenty, přemístili ho rovnou do jeho kybernetického doupěte na Linwood Avenue, takže nikdy neviděl slunce.

Kancelářská budova na třetím levelu má na dveřích mosaznou cedulku *Účetní a poradenská firma* a patří Elliotovi, který je zároveň jejím jediným klientem. Andyho nora je bez oken a mám dojem, že i bez osvětlení. Nahrazoval ho matný svit osmi monitorů na stolech uspořádaných do U.

„Ahoj, tak co máš?“ zeptal jsem se a posadil se na jednu z volných otočných židlí v jeho kybernetickém velínu.

„Prý chceš info o Gině Glenportové.“

„Správně. Co ta z Himálají? Už jsi ji zkusil?“

Nechápavě ke mně zvedl hlavu a teprve pak si všiml, že zírám přes prosklenou stěnu s jednosměrným zrcadlem do vedlejší kanceláře, kde u monitoru seděla malá mladá holka, možná Číňanka, se dvěma černovlasými copy ukončenými rozkošnými žlutými mašlemi. Hezká. Taková sametově kočičí.

„To je Abigail... kryptoanalytička, specialistka na e-mailovou poštu. Můžeš mít heslo o šedesáti znacích, a stejně se ti do ní dostane.“

„Já myslel, jestlis ji zkusil mimopracovně... s jedním jedním velkým znakem.“

„Ne,“ zavrčel, rozhořčeně se na mě podíval a trochu zrudl.

Bylo jasné, že ji má vyzkoušenou se všemi znaky.

„Tak spust', co jsi zjistil?“

„Slečna Gina Glenportová je hospitalizovaná na...“

„Je tam zavřená, ne hospitalizovaná. Nic jí není, je zdravá jako řípa.“

„No dobře... takže je zavřená v Crownsville Hospital Centrum. Víš, kde to je?“

„Matně.“

„U Eisenhowerova golfového hřiště.“

„Nehraju golf.“

„Folleton.“

„No dobře... Dál?“

„Mají najatou ochranku. Firma F. Brown.“

„Chesterton,“ poznamenal jsem bez zájmu.

„Nejsou z Chestertonu, jsou...“

„Chesterton byl autor detektivek a jeho nejoblíbenější postavou byl páter Brown.“

„Tak podrobně jsem to nezkoumal.“

„Máme tam nějaký kontakt?“

„Nic. Ale ještě to zkusí Mick, tak uvidíme.“

„Kolik tam mají lidí?“

„Moc ne. Čtyři venku mimo areál, ti by měli eliminovat dorážející novináře, a pak dva uvnitř. Žádný z nich není ozbrojený střelnou zbraní, mají jenom kompaktní paralyzéry a obušky. Předpokládám on-line spojení se základnou. A taky vysílačky, kdyby jim to spojení někdo naboural. Jinak má nemocnice samozřejmě svůj kamerový systém a bezpečnostní službu, ale ta se omezuje jenom na vysedávání na dispečinku a sledování monitorů. Dva lidi.“

„Do telefonu jsi mi říkal, že máš i nějaký pozitivní zprávy.“

Andy se na mě zadíval. Chvilku mlčel a potom se zeptal: „Kdo si objednal její... její vraždu?“

Hodil jsem si nohu přes nohu a zadíval se na něj soustrastným pohledem.

„Ses asi posral, vole. Fakt si myslíš, že bych se nechal najmout na vraždu desetiletý holky?“

„Promiň,“ řekl rozpačitě.

„Pravý opak je pravdou. Chci z ní udělat mladou hraběnkou Monte Cristo.“

„Prosím?“

„Do prdele, vy mladí snad vůbec nečtete. Hrabě Monte Cristo... utekl z ostrova, kde ho věznili.“

„Aha.“

„Takže ty pozitivní zprávy.“

„Jo... jasně... Jednou týdně ji vyvázejí ven z nemocnice.“

„No konečně. Bingo... Do Disneylandu? Převlíkl bych se za klauna.“

„Ne. Není to Disneyland... Na Marylandskou univerzitu.“

Na Jones Falls Expy. Tam asi sídlí nějaký vědecký tým, který ji zkoumá. O Disneylandu si může nechat jenom zdát.“

„Slabý místo.“

„Správně,“ potvrdil Andy a zapřel se v židli.

„Odváží ji tam náhodně, nebo nějak pravidelně?“ zeptal jsem se.

„Pravidelně. A pojedou zítra.“

„Zítra? Skvělý. Pošli tam někoho, ať to celý zdokumentuje. Ať nafotí kompletní eskortu a všechny lidi, co se kolem naší pacientky budou motat, včetně přesného časového průběhu. Na Falls Expy se dostanou jenom metrem. Ovšem určitě ne standardním vagonem, nejspíš služebním. Všechno ověř a dej mi to dohromady. Hlavně mi ale nic neposílej. Vyzvednu si to osobně na disku.“

Zvedl jsem se a zase se zadíval přes sklo do vedlejší kanceláře na malou kočičku se žlutými mašlemi.

„Rafe... myslíš to vážně?“ ozval se Andy za mnou.

„Neboj, Číňanky nejsou můj šálek kávy.“

„To s tou Glenportovou.“

„Ty myslíš, že nemám do čeho píchnout, a tak si z dlouhý chvíle vymýšlím kraviny?“

„A Allan?“

„Jo, myslí to vážně. A jestli o tom někde cekneš, tak ten úkol odstřelit tě určitě dostanu já. Tak mě toho ušetři.“

„Dovedeš si představit, co to bude za mazec, jestli...“

„Jestli se mi to nepovede?“

„Já spíš myslel, jestli se ti to povede.“

„Nedovedu.“

13.

V celém Baltimoru je dvakrát víc čínských restaurací než

McDonaldů. Katastrofa. Možná by se tenhle blázelec měl jmenovat Chinapolis. A jestli to takhle půjde dál, do pěti let žlutáci zavlaží Nevadskou poušť a začnou tam pěstovat rýži. I když možná ne, protože už teď jedou všechno ze 3D tiskáren, které krmí kdovíčím.

Na Fleet Street jsem si dal Chow Mein, nějaké osmahnuté nudle v růžovém sajrajtu, a vůbec bych se nedivil, kdyby to byly recyklované PET lahve. Chuť by odpovídala. Do metra jsem vlezl na Movie Station, což jsem si uvědomil, až když jsem sjel eskalátorem dolů a zblajznula mě svým hnusným slizkým chřtánem holografická zombie z produkce Amazonu. Vypadl jsem na Roma Place, jenže zrovna ve chvíli, kdy se celý jeho obvod uzavřel tvrzeným sklem, aktivovaly se hydraulické systémy a celé náměstí začalo stoupat vzhůru. To se může stát jenom mně, abych se trefil zrovna do hodiny, kdy se mění jeho poloha a vyjede o tři podlaží výš (napojí se na tamní ulice, zatímco na jeho místo zespodu vyjede park). Za šest hodin se to vrátí zpátky, ale tak dlouho jsem tady čumákovat nemínil. Ještě než se prosklené stěny otevřely, zavolala mi Jody na enigmatu.

„Nasadil jsi mu brouka do hlavy,“ vyhrkla na mě.

„Komu?“

„Elliotovi. Jak jsi říkal, co si s ní počneme, kdyby si ji nevyvedli.“

„A po mně chce, abych mu ho z té hlavy vyndal?“

„Vyndala mu ho paní Glenportová. Spojil se s ní přes prostředníka a položil dotaz. Ujistila ho, že nehrozí, aby nám jejich dceruška zůstala na krku, a že už mají koupený barák na Bahamách. Bahamy nevydávají.“

Abych se přiznal, taky jsem si oddechl.

„Jenže potřebují sehnat falešnou indentu, aby se tam vůbec dostali.“

„Chápu, ale nechceš to po mně, že ne?“

„Ne. Chce to po tobě Elliot.“

„Do prdele.“

„Myslela jsem si to. On jí to slíbil. Prý není problém. Fakt se na to svý kasino na nulce upnul.“

„Díky za zprávu,“ řekl jsem otráveně, ukončil hovor a pokračoval na druhou stranu náměstí, aniž bych tušil, že jsem právě překročil bod zlomu. Protože už v tuhle chvíli se mi měl v hlavě rozdrnčet alarm. Hlasitý.

Na schůzce se Glenportová zmiňovala jen o únosu. O tom, kam zmizí a jak se tam dostanou, nepadlo ani slovo. Stejně jako o tom, že budou potřebovat kompletní změnu identity. To si jako vzpomněli až teď, takhle najednou? Až když se jich na to zeptal Elliot? A na koho teda koupili ten barák na Bahamách? Tohle nehrálo. Někde byla chyba. Jenže na tom náměstí mě to prostě nenapadlo.

Vertikální pohyb se zastavil, poloha byla zafixovaná výsuvnými tyčemi z manganové oceli a sklo po obvodu zmizelo. Astral Street přímo přede mnou byla celá vymodelovaná ze slinitých karbidů a alkalických syenitů a na zrcadlových fasádách mezi nafialovělými odlesky se snad opravdu míhali démoni, víly a rusalky. Možná další upozornění, že se řítím do průšvihů. Další výstražná značka. Přehlídl jsem ji.

14.

Večer jsem strávil narvaný do nažehleného kvádru s modrou metalízou a stříbrnou vázankou v přečpaném monorailu s jihoamerickou hudbou propagující *Tropical Disco Antile*, pak následoval výtah se čtyřiceti lidmi a plazmou upozorňující na skvělou zubní pastu z výhonků čínského bambusu a nakonec pojízdný rychlochodník projíždějící holografickými obrazy

iránských kulturních památek. Irangate teď nabízí lety se slevou.

Na Quag Square jsem se musel prodírat skupinkou evropských turistů, kteří tu obdivovali čínský palác Nehemiah, vestavěný doprostřed městské struktury do výšky dvaceti metrů, jemuž před vstupem vévodil obrovský kamenný Buddha, a pak konečně následovala aukční síň Ramsay. Subtilní strukturu držely pohromadě pavučinově tenké titanové nosníky fixující stěny z jantarového skla se zatavenými meteorickými vltavíny. Monumentální schodiště z průhledných polykrystalických desk bylo poprášené jemnými aragonitovými šupinkami.

Prostě vyšší společenský level s dámami ověšenými ilumináčními pásky, náhrdelníky z olověného křišťálu, diamanty a perlami, syntetickými mořskými řasami ve fluoreskujících vlasech a pány v hranatých kvádrech z aramidových vláken protkaných grafitovými střepinami, s klopami z embosovaného hliníku a svítícími manžetovými knoflíčky.

Nesnáším tyhle akce. Je to Jodyina parketa. Ta se v nich naopak vyžívá, a kdyby tu dneska byla, určitě by na sobě měla šaty z duhových rybích šupin a punčochy s vetkanými rubíny. Jenže Jody je mimo město, tak to musím vyžrat já. Nahoře jsem vytáhl svůj mobil (tedy ten oficiální, zaregistrovaný), aby k němu mohla prsatá blondýna s vakuově impregnovanými vlasy přiložit čtečku, ověřit mé jméno a složenou kauci a vpusťt mě do aukční síně.

Elliot je totiž mimo jiné i mecenáš umění. Teda, on si tak říká, ale skutečnost je taková, že to umění prostě kupuje a pak umísťuje do své soukromé galerie, kam má přístup jenom on. Doufal jsem, že to nepodělám jako posledně, kdy jsem koupil úplně jinou uměleckou blbinu, než chtěl. Zase jsem vytáhl mobil a otevřel si obrázek, co mi poslal. Metrová socha Krista na kříži z medově žlutého jantaru a z očí by mu měla pořád téct